

## PIENI KUVA SUURTEN KYSYMYSTEN VALAISEMISEKSI

„Bednotan”<sup>143</sup> toimittaja toveri Sosnovski toi minulle mainion kirjan. Siihen sietää tutustuttaa mahdollisimman monet työläiset ja talonpojat. Siitä on otettava mitä vakavimmin oppia sosialistisen rakennustyön mitä tärkeimmissä kysymyksissä, joita kirjassa on erinomaisesti valaistu havainnollisilla esimerkeillä. Kysymyksessä on toveri Aleksandr Todorskin kirja „Vuosi kiväärin ja auran parissa”, joka on ilmestynyt Vesjegonskissa Lokakuun vallankumouksen vuosipäivän merkeissä sikäläisen ujestin toimeenpanevan komitean toimesta.

Tekijä kuvailee Vesjegonskin ujestissa suoritettua Neuvostovallan rakentamista johtaneiden henkilöiden työkokemuksia vuoden ajalta — ensin kansalaissotaa, paikallisen kulakiston kapinaa ja sen tukahduttamista ja sitten „rauhanomaista elämän järjestelyä”. Tekijä on onnistunut kuvaamaan syrjäseudun ujestissa suoritettua vallankumouksen kulkua niin koruttomasti, mutta samalla niin elävästi, että kerrotun toistaminen olisi vain vaikutelman heikentämistä. Tätä kirjaa on levitettävä laajemmalle, ja toivokaamme, että mahdollisimman monet joukkojen keskuudessa ja yhdessä joukkojen kanssa, siis todella keskellä elävää elämää toimineet toverit alkavat panna paperille kokemuksiaan. Jos sellaisista kirjoitelmista julkaistaan muutama sata tai vaikkapa vain muutama kymmen parasta, totuudenmukaisinta, suorinta, asialliselta sisällöltään rikkainta, on siitä sosialismin asialle verrattomasti suurempi hyöty kuin monista sanomalehdissä ja aikakausjulkaisuissa sekä kirjoina julkaistuista tunnettujen kynäilijöiden töistä, sillä he eivät näe useinkaan elämää papereidensa takaa.

Esitän тов. A. Todorskin kertomuksesta erään pienen esimerkin. Kysymys oli siitä, ettei jätettäisi „kauppamiehiä” „työttömiksi”, vaan saataisiin heidät „käymään käsiksi työhön”.

...Tässä tarkoituksessa kolme nuorta, tarmokasta ja varsin pystyvää liikemiestä J. J. Jefremov, A. K. Loginov ja N. M. Kozlov kutsuttiin toimeenpanevaan komiteaan ja pantiin vapauden menetyksen ja omaisuuden takavarikoinnin uhalla järjestämään sahalaitosta ja krominahka-tehdasta, joiden kalustaminen aloitettiin heti.

Neuvostovalta ei erehtynyt valitessaan työntekijöitä, ja liikemiehet ymmärsivät miltei ensimmäisinä — mikä on heille kunniaksi —, etteivät he olleet tekemisissä „satunnaisten parin viikon kestivieraiden”, vaan todellisten isäntien kanssa, jotka olivat ottaneet vallan pysyvästi haltuunsa.

Ymmärtäen tämän varsin hyvin he ryhtyivät täyttämään tarmokkaasti toimeenpanevan komitean määräystä, ja jo nyt Vesjegonskissa toimii täyttä päätä saha, joka pystyy tyydyttämään täydellisesti paikallisen väestön tarpeet ja täyttää rakenteilla olevan rautatien tilaukset.

Mitä tulee krominahkatehaaseen, niin rakennus on jo kunnossa ja parhaillaan asennetaan paikoilleen voimakonetta, rumpuja ja muita Moskovasta tuotuja koneita, joten viimeistään 1½—2 kuukauden kuluttua Vesjegonskilla tulee olemaan omavalmisteista krominahkaa.

Kahden neuvostotehtaan pystyttäminen „ei-neuvostolaisin” käsin on hyvä esimerkki siitä, millä tavoin meidän on taisteltava luokkavihollistamme vastaan.

Se on vasta puolet tehtävästä, kun lyömme riistäjiä näpille, teemme vahingottomiksi tai „panemme matalaksi” heidät. Vasta silloin olemme suorittaneet tehtävämme menestyksellisesti loppuun, kun olemme panneet heidät työhön ja auttaneet heidän kättensä työllä uuden elämän parantamista ja Neuvostovallan lujittamista.”

Tämä erinomainen ja peräti oikea mietelmä pitäisi kai-vertaa tauluun ja ripustaa näkyvälle paikalle jokaisessa kansantalouseluovostossa, varusteluelimessä, joka tehtaassa, maaosastossa j.n.e., sillä pääkaupunkien neuvostotyöntekijät eivät useinkaan jaksakaan millään ymmärtää sitä, minkä syrjäisessä Vesjegonskissa olevat toverit ovat ymmärtäneet. Ei ole mikään harvinaisuus sellainen neuvostointelligentti tai työläinen, kommunisti, joka nyrpistää halveksuvasti nenäänsä kuullessaan mainittavan osuustoiminnasta ja julistaa tavattoman tärkeän näköisenä ja yhtä typerästi, että osuustoimintamiehet eivät ole neuvostoaineksia, että he ovat porvareita, puotimiehiä, menshevikkejä, että he ovat näet silloin ja silloin, siellä ja siellä käyttäneet liikevarojaan valkokaartilaiden avustamiseen, että sosialistisen tasavaltamme hankinta- ja jakelukoneiston rakentaminen kuuluu puhtaille neuvostoaineksille.

Tämän tapainen järkeily on tyypillistä siinä suhteessa, että siten totuus sotketaan valheeseen tavalla, joka on mitä vaarallisinta kommunismin tehtävien vääristelyä ja vahingoittaa äärettömästi asiaamme.

Niin, osuustoimintalaitos on porvarillisen yhteiskunnan luoma koneisto, joka on kehkeytynyt „puotimieshengen” kyllästävässä ilmapiirissä ja valmistanut johtajistoa porvariston politiikan ja maailmankatsomuksen hengessä, jonka vuoksi suuri osa valkokaartilaisista ja valkokaartilaiden apureista on lähtöisin sieltä. Tämä on kiistatonta. Mutta pahinta on, että kiistattomasta totuudesta aletaan vulgarisoimalla ja sohlaamalla tehdä typeriä johtopäätöksiä. Kommunismin rakentamista varten meillä ei ole muita kuin kapitalismin luomia aineksia, mutta kuin se sivistysaines, joka on porvarillisten olojen kasvattamaa ja siitä syystä — mikäli kysymys on ihmisaineksista, jotka muodostavat osan tästä sivistysaineksesta — ehdottomasti porvarillisen mentaliteetin kyllästävä. Tämä on kommunistisen yhteiskunnan rakentamisen vaikeuksia, mutta samalla tuon rakennustyön menestyksen ja mahdollisuuden takeita. Marxilaisuus eroaa vanhasta, utooppisesta sosialismista juuri siinä, että viimeksi mainittu ei tahtonut rakentaa uutta yhteiskuntaa verenhimoisen, saastaisen, ryöväys- ja puotimieshenkisen kapitalismin luomista joukkoina edustetuista ihmisaineksista, vaan erikoisen hyveellisistä, erikoisissa lämpölävoissa ja ansareissa kasvatetuista ihmisistä. Tämä hassu ajatus on nyt kaikista hassu ja kaikki ovat siitä luopuneet, mutta kaikki eivät halua tai osaa ajatella ja tajuta päinvastaista marxilaista oppia, sitä, kuinka kommunismi voidaan (ja täytyy) rakentaa ihmisainemassoista, joita ovat vuosisatojen ja vuosituhansien kuluessa pilanneet orjuus, feodalismi, kapitalismi, hajanainen pientalous, sota, jota jokainen on käynyt jokaista vastaan markkinointimahdollisuuksista ja saadakseen korkeamman hinnan tuotteestaan tai työstään.

Osuustoimintakoneisto on porvarillinen luomus. Tästä seuraa, että *poliittista* luottamusta se ei ansaitse, mutta siitä ei suinkaan seuraa, että sopii kieltäytyä käyttämästä sitä hallinto- ja rakennustarkoituksiin. Poliittisesta epäluottamuksesta seuraa, että *poliittisessa* mielessä vastuunalaisiin virkoihin ei saa asettaa ei-neuvostolaisia henkilöitä. Siitä seuraa, että erikoiskomiteain on pidettävä tarkasti

silmällä henkilöitä, jotka kuuluvat valkokaartilaisille myötämielisiin luokkiin, kerroksiin tai ryhmiin. (Sulkeissa huomautettakoon, että tällöin ei ole suinkaan välttämätöntä mennä puhumaan sellaista pötyä, jollaista toveri Lacin, eräs parhaista koetelluista kommunisteistamme, kirjoitti kasaa-nilaisessa „Krasnyi Terror” nimisessä aikakauslehdessään. Hän tahtoi sanoa, että punainen terrori on valtaansa ennallistamaan pyrkivien riistäjien väkivaltaista lannistamista, mutta kirjoittikin aikakauslehtensä 1. numeron 2. sivulla: „älkää etsikö (!!) jutussa syytösaineistoa siitä, esiintyikö hän Neuvostoa vastaan asein vai sanoin”).

Poliittinen epäluottamus porvarillisen koneiston edustajiin nähden on aiheellista ja välttämätöntäkin. Mutta kieltäytyminen käyttämästä heitä hallinto- ja rakennustyössä on mitä suurinta typeryyttä, joka koituu mitä suurimmaksi vahingoksi kommunismille. Pahan virheen tekisi se, joka aikoi suositella menshevikkiä sosialistina tai poliittisena johtajana tahi vaikkapa vain poliittisena neuvonantajana, sillä Venäjän vallankumouksen historia on todistanut lopullisesti, että menshevikit (ja sosialistivallankumoukselliset) eivät ole sosialisteja, vaan pikkuporvarillisia demokraatteja, jotka siirtyvät *porvariston* puolelle aina, kun proletariaatin ja porvariston välinen luokkataistelu kiristyy tuntuvasti. Mutta pikkuporvarilliset demokraatit eivät ole mikään satunnainen poliittinen muodostuma, mikään poikkeuksellinen ilmiö, vaan *välttämätön* kapitalismin tuote, ja niiden „tuottajia” ei ole yksinomaan vanha, esikapitalistinen, taloudellisesti taantumuksellinen keski-varakas talonpoikaisto, vaan myös suurkapitalismin maaperällä versova kulttuurinen kapitalistinen osuustoimintalaitos, intelligenssi j.n.e. Olihan takapajuisella Venäjälläkin Kolupajevien ja Razuvajevien ohella kapitalisteja, jotka osasivat käyttää hyväkseen kulttuurista intelligenssiä, menshevististä, eserräläistä ja puolueetonta intelligenssiä. Olemmeko me tosiaankin noita kapitalisteja typerämpiä ja eikö meissä ole miestä käyttämään tätä „rakennusmateriaalia” kommunistisen Venäjän rakentamiseen?

*Kirjoitettu vuosien 1918—1919 vaihteessa*

*Julkaistu ensi kerran  
marraskuun 7 pnä 1926  
„Pravda” lehdessä 258. numerossa*

*Julkaistaan  
käsikirjollisuuden mukaan*